

CASTRÉN & SNELLMAN

HELSINGIN HOVIOIKEUDELLE

Asia S 14/1934; Aalto-yliopiston ylioppilaskunnan lausuma Helsingin kauppatieteiden ylioppilaiden säätiön vastaukseen sisällyvistä tutkimatta jättämisestä koskevista vaatimuksista

Käräjäoikeuden ratkaisu, johon on haettu muutosta

Helsingin käräjäoikeuden 2. osaston 28.4.2014 antama tuomio 14/18861 oikeustoimen pätemättömyyttä ym. koskevassa asiassa L 12/1806

Valittaja ja vastapuoli Aalto-yliopiston ylioppilaskunta
PL 69
02151 Espoo

(jäljempänä "AYY")

Valittajan asiamies ja prosessiosoite

Asianajajat Jouko Huhtala ja Jerker Pitkänen
Asianajotoimisto Castrén & Snellman Oy
PL 233 (Eteläesplanadi 14)
00131 HELSINKI
Puhelin 020 7765 331 (Huhtala), 020 7765 297 (Pitkänen)
Faksi 020 7765 001
Sähköposti jouko.huhtala@castren.fi, jerker.pitkanen@castren.fi

Vastavalittaja ja vastapuoli

Helsingin kauppatieteiden ylioppilaiden säätiö
Pohjoinen Rautatiekatu 21 B, 3.krs
00100 Helsinki

(jäljempänä "KY-säätiö")

Vastavalittajan ja vastapuolen asiamies ja prosessiosoite

Laamanni, asianajaja Seppo Kemppinen ja asianajaja Kristiina Harenko
Asianajotoimisto Borenius Oy
Yrjönkatu 13 A
00120 HELSINKI
Puhelin (09) 615 333
Faksi (09) 6153 3499
Sähköposti seppo.kemppinen@borenius.com,
kristiina.harenko@borenius.com

1 Aluksi

Helsingin hovioikeus on varannut AYY:lle tilaisuuden lausua KY-säätiön vastaukseen sisältyvistä tutkimatta jättämisistä koskevista vaatimuksista 31.12.2014 mennessä. Määräaika on 15.12.2014 pidennetty 9.1.2015 asti.

2 Lausuman perusteet

KY-säätiö on vaatinut asian tutkimatta jättämistä katsoen, että AYY:ltä puuttuu asialegitimaatio, että yleiseltä tuomioistuimelta puuttuu toimivalta ja että asia on ratkaistu lainvoimaisesti jo hallintotuomioistuimissa. Väitteet ovat virheellisiä, kuten käräjäoikeus oikein on katsonut.

AYY ajaa velvoitekannetta. AYY katsoo, että sillä on parempi oikeus lahjoitettuun omaisuuteen kuin KY-säätiöllä, mikä synnyttää sille suoraan asialegitimaation (tätä käsitellään tarkemmin jäljempänä kappaleessa 3.1.1).

Vaikka kyseessä ei olisi velvoitekanne, AYY:llä on joka tapauksessa sellainen oikeudellinen asema ("kvalifioitu vieras"), että se voi vaatia lahjoitusten vahvistamista pätemättömäksi ja KY:n lahjoittaman omaisuuden palauttamista itselleen (tätä käsitellään tarkemmin jäljempänä kappaleessa 3.1.2).

Lisäksi AYY on myös yliopistolain voimaanpanosta annetun lain 8 §:n nojalla KY:n seuraaja. KY:n seuraajana AYY:llä on oikeus vedota kaikkiin sellaisiin oikeustoimiopillisiin ja yhteisöoikeudellisiin pätemättömyysperusteisiin, joihin KY voisi vedota, jos KY yhä jatkaisi toimintaansa. AYY:llä on siten asialegitimaatio viimeistään perustuen sen asemaan KY:n seuraajana (tätä käsitellään tarkemmin jäljempänä kappaleessa 3.1.3).

AYY:n kanneperusteet ovat puhtaasti siviilioikeudellisia. AYY on vaatinut, että käräjäoikeus julistaa KY:n tekemät lahjoitukset pätemättömiksi nimenomaisesti lahjoja rasittavien siviilioikeudellisten virheiden takia. Yleisellä tuomioistuimella on siten yksinomainen toimivalta ratkaista asia. Näin ollen hallintotuomioistuin ei ole, eikä se ole voinutkaan tutkia ja ratkaista nyt käsillä olevaa asiaa (tätä käsitellään tarkemmin jäljempänä kappaleessa 3.2).

Hallintotuomioistuinten perustelut eivät sido käräjäoikeutta miltään osin (tätä käsitellään tarkemmin jäljempänä kappaleessa 3.3).

3 Lausuman yksityiskohtaiset perustelut

3.1 AYY:llä on asialegitimaatio asiassa

3.1.1 AYY:n kanne on velvoitekanne

Käräjäoikeus on katsonut oikein, että kysymys on varallisuus oikeudellisesta asiasta, jossa AYY on väittänyt, että sillä on parempi oikeus lahjoitettuun omaisuuteen kuin KY-säätiöllä. Pelkästään tämä saa aikaan sen, että AYY:lla on asiavaltuus asiassa (käräjäoikeuden tuomio s. 25).

Käräjäoikeuden päätös on tältä osin yhdenmukainen oikeuskirjallisuudessa vallitsevan kannan kanssa, jonka mukaan väite siitä, että kantajalla on oikeus vastajaa vastaan, luo asialegitimaation sekä kantajalle että vastaajalle.¹

KY-säätiön tutkimatta jättämistä koskeva vaatimus tulee asialegitimaation osalta hylätä jo tällä perusteella.

3.1.2 AYY on lahjoitettuun omaisuuteen oikeutettu taho

On korostettava, että AYY:llä olisi asialegitimaatio, vaikka kyseessä ei olisikaan velvoitekanne. AYY on vaatinut, että KY-säätiö luovuttaa lahjoitetun omaisuuden AYY:lle. AYY:llä on tähän liittyen oikeus vaatia myös lahjoitusten vahvistamista pätemättömäksi ja vedota lahjoitusten kohtuuttomuuteen. Kuten käräjäoikeus oikein on todennut, AYY:n ”lahjoitetun omaisuuden luovuttamista koskevan vaatimuksen ratkaisemiseksi on välttämätöntä tutkia myös, ovatko lahjoitukset pätemättömiä tai kohtuuttomia kanteessa tarkoitetuilla perusteilla” (käräjäoikeuden tuomio s. 26).

Käräjäoikeus on tältä osin viitannut korkeimman oikeuden ratkaisuun KKO 2007:18. Mainituksa ratkaisussa on otettu kanta, että kolmannella taholla, jonka oikeuksiin sopimus haitallisesti vaikuttaa, on asialegitimaatio vaatia sopimuksen pätevyden tutkimista.²

On riidatonta, että lahjoitusten tultua todettua pätemättömiksi, lahjoitettu omaisuus kuuluu yliopistolain voimaanpanosta annetun lain 8 §:n nojalla AYY:lle, ja tällä on oikeus vaatia omaisuutta itselleen. Myös itse lahjakirjoissakin on määrätty, että lahjoitettu omaisuus kuuluu KY:n sijaan tullee ylioppilaskunnalle, mikäli lahjoitukset olisivat mitättömiä. On siten selvää, että lahjoitukset ovat vaikuttaneet haitallisesti AYY:n oikeuksiin.

Kolmannen tahon oikeus vedota sopimuksen pätemättömyyteen ei ole Suomen oikeusjärjestyksessä uusi ilmiö. Jo Hakulinen on todennut, että on epäilyksetöntä, että kolmas voi vastustaa sellaiseen sopimukseen vetoamista, jonka kunniaton ja vilpallinen tarkoitus kohdistuu häneen ja

¹ Lappalainen, Juha: Siviiliprosessi I, Jyväskylä 1995, s. 274.

² Ks. myös Tammi-Salminen, Eeva: Kolmannen mahdollisuus vedota oikeustoimilain pätemättömyysperusteisiin – näkökohtia ratkaisun KKO 2007:18 pohjalta, Lakimies 2007/3 s. 433 (käräjäoikeudessa AYY:n liite D)

että tällaisella kolmannella taholla hänellä on oikeus nostaa pätemättömyyskanne.³

Tämä on ollut myös korkeimman oikeuden kanta jo 1960-luvulta lähtien. Korkein oikeus on siis jo kauan ennen tapausta KKO 2007:18 vahvis-
tanut, että kolmas taho on voinut menestyksekkäästi vedota oikeustoimilain 33 §:ään, ja julistanut pätemättömäksi sellaisen sopijapuolten tekemän sopimuksen, jonka tarkoituksena on loukata sopimuksen ulkopuolisen kolmannen laillista oikeutta:

KKO 1962 II 80

Mies oli aiheuttaakseen vaimolleen taloudellista tappiota osituksessa antanut rakastajattarelleen velkakirjan. Miehen kuoltua velkakirjan saaja vaati saatavaansa vainajan oikeudenomistajilta (miehen aikaisemmalta vaimolta ja tyttäreltä). KKO katsoi olevan ilmeistä, että mies oli antanut tuon velkakirjan, jonka ei ollut katsottava vastanneen todellista asiantilaa, hänen ja hänen aikaisemman vaimonsa avioliiton purkautumisen johdosta toimitettavaa ositusta silmällä pitäen ja vaimoa taloudellisesti vahingoittaakseen. Velkakirja katsottiin osaksi annetuksi OikTL 33 §:ssä tarkoitetuissa olosuhteissa.

KKO 1975 II 89

Mies oli avioeron johdosta suoritetun ositustoimituksen aikana myynyt omistamansa asunto-osakkeet uudelle ystävättärelleen käypää alhaisempaan hintaan. Osakkeet olivat avio-oikeuden alaista omaisuutta. Miehen entinen vaimo ja lapset asuivat huoneistossa avioerotuomiossa annetun väliaikais määräyksen nojalla. Koska ostaja oli tietoinen oikeustoimen tekemiseen liittyneistä seikoista, kauppa julistettiin vaimon kanteesta OikTL 33 §:n nojalla pätemättömäksi.

Tapaukset KKO 1962 II 80 ja 1975 II 89 on käsitelty oikeuskirjallisuudessa lähinnä puolison vetoamisoikeuden kannalta,⁴ joskin jo näiden tapauksien perusteella on pidetty mahdollisena, että muukin kolmas kuin puoliso voi vedota pätemättömyysperusteisiin.

Korkein oikeus on sittemmin ratkaisussa KKO 2011:68 nimenmaan todennut, että sellainen kvalifioitu kolmas, jonka oikeuksia on sopimuksella tarkoitettu vahingoittaa tai oikeuksien toteutumista estää, voi vedota oikeustoimilain 33 §:ään:

KKO 2011:68

Oikeustoimilain 33 § ilmentää siten yleisempää periaatetta, jonka mukaan arvioitaessa sitä, voiko oikeustoimi saada sisältönsä mukaiset vaikutukset, on toisinaan annettava merkitystä myös oikeustoimen vaikuttimien tai seurausten hyväksyttävyydelle. Tällöin voi olla kysymys paitsi oikeustoimen toisen osapuolen myös kolmannen oikeussuojasta,

³ Hakulinen, Y. J.: Velvoiteoikeus 2.p., Helsinki 1965 s. 135.

⁴ Wilhelmsson, Thomas: Om tro och heder i finsk avtalsrätt. Avtalslagen 33 § I rättstillämpningen. Oikeustiede-Iurisorudentia 1978 s. 75-77; Ämmälä, Tuula: Sopimuksen pätemättömyyden korjautumisesta. Jyväskylän 1993 s. 138-141; ks. myös Hemmo, Mika: Sopimusoikeus I. Jyväskylä 2003 s. 383.

jotta oikeustoimi, jonka tarkoituksena on estää kolmannen oikeuksien toteutumista tai vahingoittaa niitä, ei saisi tällaisia kolmanteen ulottuvia vaikutuksia. Tässä yhteydessä on merkityksellinen myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan soveltamiskäytännöstä ilmenevä sopimusvaltion positiivinen velvollisuus huolehtia siitä, että oikeusjärjestyksessä annetaan omaisuutta koskeville oikeuksille yksityisten välisissä suhteissa-kin aineellisesti ja menettelyllisesti riittävä suoja (esim. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio Blumberga v. Latvia, 14.10.2008, kohta 67).

Edellä mainitun ratkaisukäytännön perusteella on selvää, että AYY:llä, jolle omaisuus olisi siirtynyt ilman lahjoituksia ja jonka vahingoittamistarkoituksessa koko lahjoitusjärjestelyyn ryhdyttiin, on asialegitimaatio käsillä olevassa asiassa.⁵

Näin ollen KY-säätiön asialegitimaation puuttumista koskeva väite tulisi hylätä siinäkin tapauksessa, että kyseessä ei olisikaan velvoitekanne eikä AYY vaatisi itselleen lahjoitetun omaisuuden omistusoikeutta ja hallintaa. AYY:llä olisi silti asialegitimaatio, koska AYY:llä on lahjoitettuun omaisuuteen oikeutetun tahon asema (oikeuskirjallisuudessa käytetään myös termiä ”kvalifioitu vieras”), jolla oikeuskäytännössä ja oikeuskirjallisuudessa on katsottu olevan asialegitimaatio ajaa oikeustoimen pätemättömäksi julistamista.

3.1.3 AYY on KY:n seuraaja

Se yllä mainittu riidaton seikka, että lahjoitettu omaisuus kuuluu AAY:lle lahjoitusten tultua todettua pätemättömiksi johtaa siihen, että AYY:llä on asiassa asialegitimaatio viimeistään perustuen sen asemaan KY:n seuraajana. KY:n seuraajana AYY:llä on oikeus vedota kaikkiin sellaisiin oikeustoimiopillisiin ja yhteisöoikeudellisiin pätemättömyysperusteisiin, joihin KY voisi vedota, jos KY yhä jatkaisi toimintaansa.

KY-säätiö on virheellisesti väittänyt, että AYY ei ole KY:n seuraaja. Yliopistolain voimaannpanosta annetun lain 8 §:n mukaan yhdistyvien ylioppilaskuntien varallisuus siirtyi kokonaisuudessaan uudelle ylioppilaskunnalle. Uusi ylioppilaskunta vastaa lain mukaan muun muassa velka-, hankinta-, palvelu- ja muista sitoumuksista, joihin yhdistyvien yliopistojen ylioppilaskunnat ovat sitoutuneet ja jotka koskevat uudelle ylioppilaskunnalle siirtyvää omaisuutta ja toimintaa. Lain voimaantullessa KY:n varallisuus ja velvoitteet siirtyivät siten AYY:lle. Tässä mielessä AYY on KY:n yleisseuraaja. On kuitenkin korostettava, että tämän jutun ratkaisun kannalta ei ole merkitystä, onko voimaannanolain 8 §:n tarkoittama varojen siirtyminen AYY:lle erikois- vai yleisseuraantoa vai onko kyse erityislakiin perustuvasta seuraannosta *sui generis*, sillä tällä ei ole vaikutusta AYY:n asialegitimaation kannalta. Ratkaisevaa on se, että omaisuus olisi siirtynyt AYY:lle jos lahjoituksia ei olisi tehty pätevästi.

⁵ Asialegitimaation osalta ratkaisevaa on väite oikeuksien toteutumisen estämisestä ja vahingoittamisesta. Suurin osa KY-säätiön esittämistä asialegitimaation puuttumista koskevista väitteistä ovat asiaväitteitä. Näiden perusteella asiaa ei voida jättää tutkittavaksi ottamatta. Ks. Lappalainen, Juha: Siviiliprosessi I, Jyväskylä 1995, s. 274.

AYY:n seuraaja-asemaa vahvistaa myös se, että KY on lähettänyt AYY:lle KY:n toiminnasta ajalta ennen 31.12.2009, eli ennen ylioppilaskuntien yhdistymistä, aiheutuneita laskuja AYY:n maksettavaksi seuraaja-aseman perusteella.⁶ On vielä syytä todeta, että yliopistolain voimaantulon 8 §:ää noudattaen myös hallinto-tuomioistuimet liittäneissä hallintoriidoissa ovat pitäneet AYY:tä KY:n seuraajana, vaikka AYY ei olekaan itse suoraan ko. hallintoriitojen osapuoli korkeimmalta hallinto-oikeudelta hakemaansa purkua lukuun ottamatta.

KY-säätiö on myös virheellisesti väittänyt, että siltä osin kuin AYY on vedonnut asemaansa KY:n seuraajana, sillä ei voi olla laajempia oikeuksia kuin KY:llä olisi ollut ja että KY ei olisi voinut vaatia lahjoituksia pätemättömiksi yhteisöoikeudellisin perustein. KY-säätiön väite ei ole oikeudellisesti kestävä. KY-säätiön väite tarkoittaisi sitä, että AYY ei saisi vedota sen vahingoittamiseksi tehdyn oikeustoimen pätemättömyyteen sen vuoksi, että oikeustoimen tekijä KY on sittemmin sulautunut loukattujen tahojen kanssa AYY:n synnyttäneessä järjestelyssä. Tällainen väite on selvästi vastoin pätemättömyysnormien suojatarkoitusta.

Näin ollen KY-säätiön tutkimatta jättämistä koskeva vaatimus tulee asialegitimaation osalta hylätä viimeistään sillä perusteella, että AYY on KY:n seuraaja.

3.2 Yleinen tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan asian

Käräjäoikeus on oikein katsonut, että sillä on ollut toimivalta tutkia ja ratkaista käsillä oleva riita-asia.

Lahjoituksia rasittaa useita siviilioikeudellisia pätemättömyysperusteita. Nämä ovat oikeustoimilain 33 §:n mukainen kunnianvastaisuus ja arvottomuus, hyvän tavan vastaisuus, kielletty itsekontrahointi sekä oikeuden väärinkäytön ja shikaanikiellon rikkominen.

AYY vaatii nimenomaisesti, että KY:n tekemät lahjoitukset julistetaan pätemättömiksi juuri lahjoja rasittavien siviilioikeudellisten virheiden takia. Tämä asia ei ole ollut, eikä se ole voinutkaan olla Helsingin hallinto-oikeuden tai korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavana, vaan toimivalta tämän siviilioikeudellisen asian tutkimiseen kuuluu nimenomaisesti ja yksinomaan yleiselle tuomioistuimelle. Kuten käräjäoikeus on todennut: ”*kysymys on sellaisista seikoista, joita hallintotuomioistuimella ei ole toimivaltaa sitovasti ratkaista.*” (käräjäoikeuden tuomio s. 26).⁷

On myös huomattava, että hallinto-oikeus on katsonut, että KY ei ole käyttänyt julkista valtaa tehdessään lahjoituspäätöksiä ja pannessaan ne täytäntöön. Korkein hallinto-oikeus ei ole muuttanut Helsingin hallinto-oikeuden päätöstä, joka tältä osin siten on lainvoimainen. Kyse on siis ollut yksityisen asian hoitamisesta. Tämä korostaa sitä, että lahjoitusten arviointi kaikilta niiltä osin, joihin AYY:n kanne kohdistuu, tulee arvioida yleisessä tuomioistuimessa.⁸

⁶ Ks. esimerkiksi KY:n viimeisen pääsihteerin Jenni Laakson lähettämä sähköposti Arja Ripatille 29.3.2010 (käräjäoikeudessa AYY:n kirjallinen todiste 20).

⁷ Ks. myös Mäenpää, Olli: Hallintoprosessioikeus, Juva 2007, s. 180-182.

⁸ Mäenpää, Olli: Hallintoprosessioikeus, Juva 2007, s. 137

Edellä mainituilla perusteilla KY-säätiön väite siitä, että yleinen tuomioistuimien ei ole toimivaltainen tutkimaan kannetta on selvästi virheellinen ja tulee hylätä.

3.3

Hallintotuomioistuinten ratkaisujen oikeusvoimavaikutus ei ulotu käsillä olevaan asiaan

Käräjäoikeus on myös oikein todennut, että korkeimman hallinto-oikeuden tai muiden hallintotuomioistuimen päätösten perustelut eivät ole tässä riita-asiassa sitovia eikä hallintotuomioistuinten päätösten oikeusvoima ole esteenä kanteen tutkimiselle (käräjäoikeuden tuomio s. 26).

KY-säätiö on esittänyt, että korkein hallinto-oikeus on arvioinut päätösten lainmukaisuutta niissä olosuhteissa, jotka AYY:n kanteen mukaan tekevät oikeustoimesta pätemättömän ja todennut, että korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisu on lainvoimainen ja oikeusvoimainen. Väite on virheellinen. Korkein hallinto-oikeus on ratkaissut ja voinut ratkaista ainoastaan kysymys siitä, onko lahjoitustoimia rasittanut jokin hallinto-oikeudellinen virhe. Kuten todettu AYY ei ole vedonnut tässä riita-asiassa siihen, että lahjoituksia rasittaisi jokin hallinto-oikeudellinen puute tai virhe, vaan kanneperusteet ovat yksinomaan siviilioikeudellisia. Näin ollen hallintotuomioistuinten perusteluilla ei voi olla mitään merkitystä, saati sitovaa vaikutusta, arvioitaessa lahjoitusten siviilioikeudellista pätevyyttä ja kohtuullisuutta.

Korkein oikeus on ratkaisussaan KKO 1992:161 todennut, että hallintotuomioistuimen päätöksen perustelut eivät sido yleistä tuomioistuinta silloinkaan, kun hallintotuomioistuin on arvioinut päätöksen hallinto-oikeudellista lainmukaisuutta saman lain nojalla kuin käräjäoikeus tulee arvioida päätöksen siviilioikeudellisia seuraamuksia:

”Korkein hallinto-oikeus on Uudenmaan läänioikeuden päätöksen hyväksyen perustellut ratkaisunsa hylätä Huhtamäen Espoon kaupungin virkanimityspäätöksestä tekemä valitus muun muassa sillä, ettei ollut näytetty Huhtamäen olevan virkaan ansioituneempi niin, että hänen syrjäyttämisenä vaalissa aiheuttaisi tasa-arvolain 8 §:n 1 momentissa tarkoitetun oletettoman syrjimisestä sukupuolen perusteella. Tämä Korkeimman hallinto-oikeuden perustelu ei ole tässä asiassa sitova eikä siten estä nyt harkitsemasta, onko kaupungin nimitysmenettelyn seurauksena suoritettava Huhtamäelle hyvitystä sukupuoleen perustuvan syrjinnän johdosta.”

Edellä mainituilla perusteilla KY-säätiön vaatimus siitä, että korkeimman oikeuden ratkaisu tulisi asettaa vireillä olevassa asiassa annettavan ratkaisun pohjaksi, on hylättävä.

4

Vaatimusten käsittelytapa ja ajankohta

Hovioikeus on pyytänyt AYY:tä ilmoittamaan, mikäli KY-säätiön tutkimatta jättämistä koskevat vaatimukset voidaan ratkaista kirjallisesti erikseen.

AYY ei vastusta KY-säätiön tutkimatta jättämistä koskevien vaatimusten käsittelemistä ja ratkaisemista etukäteen kirjallisesti.

AYY on hovioikeuden pyynnöstä lausunut tässä lausumassa ainoastaan KY-säätiön tutkimatta jättämistä koskevista väitteistä. AYY ei ole hovioikeudelle lausunut muista asioista, jotka käräjäoikeus on ratkaissut oikein. KY-säätiö on kuitenkin vastauksessaan valitukseen esittänyt väitteitä myös näistä asioista.

Käräjäoikeus on muun muassa katsonut oikein, että⁹:

- AYY on reklamoinut säätiöinti- ja lahjoitusjärjestelyistä asianmukaisesti (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan muun muassa s 27 – 28);
- keskustelu uudesta yliopistolaista ja sen voimaantulon vaikutuksista yhdistyvien yliopistojen ylioppilaskuntien toimintaan on alkanut KY:ssä vuonna 2007 (KY-säätiön vastauksen sivulla 5 esitettyjen väitteiden perusteella tämä lienee riidatonta);
- KY:n edustajisto on kokouksessaan 3.10.2008 hyväksynyt suljetuin ovin Lasse Männistön salaisen esityksen säätiöintijärjestelystä (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan muun muassa s. 20-21);
- KY-säätiön on todellisuudessa perustanut KY, vaikka muodollisesti säätiön on perustanut ”ulkopuolinen taho” Asianajotoimisto Borenius & Kemppinen suosituksesta, jotta KY:n jäsenet eivät pääsisi suoraan valittamaan perustamispäätöksestä (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan muun muassa s. 18-19);
- Lahjoitukset on tehty tilanteessa, jossa on jo voitu ennakoida, että KY tulee uuden yliopistolain voimaantulon sekä siihen liittyvän KY:n, TKY:n ja TOKYO:n yhdistymisen seurauksena lakkaamaan (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan muun muassa s. 10-11);
- KY:n edustajiston kokouksessa 30.10.2008 lahjakirjat sekä asiaan liittyviä asiantuntijalausuntoja ja asian valmisteluun liittyviä asiantuntijamuistioita on julistettu salaisiksi (KY-säätiön vastauksen sivulla 19 esitettyjen väitteiden perusteella tämä lienee riidatonta);
- asiassa on riidatonta, että samat henkilöt ovat toimineet lahjoitukseen liittyvissä asioissa sekä KY:n että KY-säätiön puolesta (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan s. 22-23);
- KY:n osuus KY-säätiön perustamisessa on salattu KY:n jäsenkunnalta KY:n edustajiston kokouksessa 21.2.2008 ja KY:n jäsenet eivät siten voineet valittaa edustajiston päätöksestä myöntää tukea Seniorikilta ry:lle tai Seniorikilta ry:n päätöksestä perustaa KY-säätiö (KY-säätiö on esittänyt väitteitä tästä vastauksessaan s. 18); ja

⁹ Lista ei ole tyhjentävä.

- KY ei ole tiedottanut KY-säätiön perustamiseen ja KY-säätiölle antamiinsa lahjoihin liittyvästä valmistelustaan avoimesti (KY-säätiön vastaus s. 20-21).

Koska KY-säätiö on esittänyt näistä seikoista väitteitä vastauksessaan valitukseen, AYY tulee lausumaan näistä asioista pääkäsitelyssä tai mikäli hovioikeus katsoo tarpeelliseksi ja mahdolliseksi, kirjallisesti jo ennen pääkäsitelyä.

Helsingissä 9. päivänä tammikuuta 2015

AALTO-YLIOPISTON YLIOPPILASKUNTA

Laati

Jouko Huhtala
asianajaja, Helsinki

Jerker Pitkänen
asianajaja, Espoo